den, eller nøjes med at kræve Erstatning derfor af Mandens mulige Særeje eller af hans Del af Fællesboet, naar det engang deles. Giver han derimod mere bort, end han ifølge det anførte har Lov til, saa beholder Modtageren uanfægtet, hvad han har faaet, og Hustruen maa nøjes med den sidstnævnte Erstatningsret.

Det bør derhos udtrykkelig fremhæves, at Mandens *Gæld* nu saavelsom før kan søges betalt i *hele* Fællesboet (undtagen det, der falder ind under Loven af 7. Maj 1880) ogsaa i de Ting, som han efter det anførte skal have Hustruens Samtykke til at sælge eller pantsætte.

5. Naar en Mand blev umyndiggjort, var det *før* den Værge, Øvrigheden beskikkede for ham, som i hans Sted bestyrede Fællesboet, uden at han efter Loven behøvede at tage Hustruen paa Raad med. *Nu* „tilkommer det (ifølge § 14) den fuldmyndige Hustru i Forbindelse med Værgen at bestyre Fællesformuen".

6. *Før* fik Hustruen ved Ægteskabets Opløsning *kun* Halvdelen af Fællesformuen, selv om Manden paa nok saa lastværdig Maade havde sat nok saa meget af den overstyr. *Nu* „kan Hustruen kræve Erstatning af Mandens Særeje eller af hans Lod i Fællesboet, naar dette skiftes," for de Udgifter, han har paadraget det ved strafbare eller skadegørende Handlinger, altsaa navnlig i Form af Bøder, Erstatning og Sagsomkostninger (§ 16).

7. *Før* kunde ingen Hustru, der levede semmen med sin Mand og havde Børn med ham, oprette Testamente. Dette er hende nu frit tilladt (§ 12).

8 *Før* kunde en Hustru aldrig faa sin Part i Fællesboet udleveret til hendes egen fri Raadighed uden ved Ægteskabets Opløsning. Det eneste Middel hun havde til at „redde Stumperne", naar Manden spillede alt for slemt op med deres fælles Formue, var at henvende sig til Øvrigheden. Hvis hun saa overfor denne kunde bevise, at Manden i alt Fald i Pengesager var utilregnelig, saa *kunde* Øvrigheden — om den *vilde* — gøre ham umyndig, og derved sætte ham fra Styret. Men det er et saa haardt Middel, at det meget sjældent bruges. Baade Mandens Næringsvej og hans hele borgerlige Stilling vil let blive ødelagt derved og dermed ofte tillige det, som Familien skal leve af. Dertil kommer, at det jo slet ikke var Hustruen, men den af Øvrigheden beskikkede Værge, som saa fik Styrelsen af Fællesformuen. Vilde Hustruen ikke gaa denne Vej eller kunde hun ikke faa Medhold hos Øvrigheden, saa var der kun tilbage at ansøge om en Bevilling til at faa selve Ægteskabet opløst.